

REGELŐ.

Pesten vasárnap october 18^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helybenn képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' porkoláb leánya.

Katinka, az öreg Manhard 16. éves kis kecses leánya, varrá-sával foglalkozva éppen a' virág cserepekkel megrakott ablak mellett ült, melly a' börtön-udvarra szolgált — mert Katinka atyja B. erősségben, hol lakott is, jövedelmes szolgálatú porkoláb vala — midőn a' szobaajtón lassan kopogának.

„Szabad!” — kiáltott a' leányka lágy ezüst hangon; 's a' szoba-ba egyszerű, de fris és egészséges színű fiatal férfi uti köntösben lépett-be, magát mélyen meghajtva.

„Jól jövék ide?” — kérdé az ifjú.

„Ej édes Istenem, Fridrik! — kiáltott a' leányka, 's arczán a' legkellemesb pir festekézék, melly szüz leányarczot valaha ékesített. — Ön itt B.-ben? hogy' jó e' vidékre, mellyet csak szerencsétlenek látogatnak-meg?”

„Monám önnek még két év előtt—viszonzá Fridrik—midőn városkánkat elhagyá, hogy ön nélkül ott sokáig nem maradok!”

„Hogyan? — kérdé Katinka — ön szülővárosát elhagyá?”

„'S tán örökre” — sohajjal tevé hozzá Fridrik.

„'S ön jó anyja?”

„Ah, tőle nehezen váltam-el; de szorgosan dolgozandom, 's őt mindig segitendem.”

„Azt önről fölteszem. De mi hozza önt ide?”

„Mi? — kérdé Fridrik — ah éppen az szerencsétlenségem, hogy azt ön el nem találja.”

„Szerencsétlensége?” — rebegé Katinka szemeit földre szegezve.

„Tudom, Katinka! — szomorúan folytatá Fridrik — hogy ön irántam egykedvű; azért jelenlétemmel terhére lenni nem akarok. Én önt még egyszer akarám látni, egyetlenségyszer, 's azután el, el a' világba!”

„Fridrik! ön csalatkozik; én ön iránt mindig jó valék.”

„Igen, de különbség van a' jó és jó között. Én úgy vélem, szívéből jó. Ah, olly szép álmaim valának, 's agg anyámnak is, midőn atyja bennem bizék; de átlátám, hogy ön egy asztaloslegény számára, mint én vagyok, igen ügyes, igen mivellett. Ön jobb valamire születék, mint sziaés között járni, 's az inasokkal evődni. Én örülni fogok — folytatá elnyomott hangon — ha hallandom, hogy ön egy derék, önhöz illő férfival szerencsés lett.“

„Ön, Fridrik, olly furesának látszik — mondá Katinka — ön olly zavarott!“

„Nem — felelt amaz, szemeit törölgetve — végre jóra üt-ki minden. De hol van ura atyja? — folytatá nyugottabban — nincs itthon?“

„A' kormányzóval rabokat vizsgál.“

„Visszatér nem sokára? mert szeretném kezét megszorítani, mielőtt“ —

„Ej, csak nem fog tőlünk olly hamar távozni — szavába vágott Katinka. — Nem, nem, azt ön nem teheti. Önnek nálunk kell maradnia, és hajdani honunkról, a' kántor leányairól, takács szomszédunkról, az öreg Gertrudról — 's mit tudom én, még miről, igen sokat beszélnie. Nálunk marad, Fridrik, nemde?“

Fridrik éppen válaszolni akart, midőn a' tornácban lépteket hallának, 's Katinka mondá: „atyám!“

Nem sokára csakugyan felnyílt az ajtó, 's Manhard porkoláb, mint egy 60 éves, éles arcvonású, ősz szakálú és hajú, de izmos, még el nem gyengült testű férfi lépett a' szobába, jobb kezében egy csomó kulcsal.

„Hah! Fridrik ur! — kiáltott a' meglepetett öreg, csudálkozva az ifjú látásán. — Isten hozta, Isten hozta! ez váratlan valami.“

„Bocsásson - meg ön, hogy —“ kezdé Fridrik.

„Bocsánatról szó sem lehet. — Régóta vándorol?“

„Eppen városkánkból jövök.“

„S merre mutat a' szél?“

„Ah azt magam sem tudom még.“

„Mi a' manót? majd azt hiszem, hogy szívében most is zajong ama bolond izé“ — kiáltott kaczagva a' porkoláb.

Az ifjú arcza tüzként lángolt, Katinka pedig atyjának e' bók-jára száját pittyeszte.

„No csak vigasztalja magát — tréfahangon folytatá Manhard — vetélytársa még eddig nincs, kivéve tán a' macskát, melyet a' konyhában látott, 's ama kanári-madarat. Egyébiránt a' leányka még sokkal fiatalabb és gyermekibb, hogy sem komolyakról gondolkoznék; önnek sem árt, ha egypár évecskeig a' világban forgand.“

„Igen is — válaszolt Fridrik — csak azon reményt vihetném magammal, hogy Katinka engem el nem feled.“

„Kétkedik még azon? — kérde Manhard. — Hisz' a' kis szer mindig csak önről cseveg!“

„Atyám!“ — kiáltott boszúsán Katinka.

„Ha ágyból kel, mondja: mit fog csinálni a' jó Fridrik, és—“
„De, atyám —“

„És ha lefekszik, mondja: Fridrik most az öreg takácsnál ül, 's rólunk beszél.“

E' szavaknál Katinka gyorsan felugrott dolgozó asztalkájától, melyhez ismét leüle, munkáját elejté, 's a' szobából lángoló arccal kisiete.

„No, hagyjuk abban a' tréfát — kezdé az öreg porkoláb, midőn Katinka behuzá maga után az ajtót — és beszéljünk okosabbakról. Ön jókor jött ide, 's munkát nyomban kaphat“

„Itt?“ — kérde az ifjú lángoló szemekkel.

„Igen — viszonzá Manhard — a' várkornányzó ur lakát ujan építék, 's most éppen felbutorzásával foglalkodnak. Ha akarja ön, legott elvezetem a' mesterhez, ki e' dolgot magára vállalá.“

„Akarom-e?“ — kiáltá Fridrik.

„Helyesen; rögtön elhatározást szeretek én, nem hosszas fontolgatást és tettetést, mi katoná-életéből származik. Most tehát a' mesterhez 's annak elvégezte után egy jó pohárborhoz.“ E' szavakkal karján fogá, 's a' tornácba vezeté őt.

Ugy történt, mint Manhard mondá. Münzer Fridriknek — így hívaték a' fiatal legény — jó bizonyáglevellei voltak, 's a' mesternek kedves jelenet vala.

Igy, legalább némi időre, Manhard és szép leánykájának lakótársa volt; de azt, örüljön-e ennek, vagy fájlalkozzék rajta, nem tudá.

Már szülő városkájában ismerkedék-meg a' kis deli leánynyal, kinek haja és szemei fénye 's feketesége a' városka minden haját és szemét fölülmulá, 's az estórakat szokás szerint az ő és atyja társaságában tölté.

Arra nem is gondolt, hogy e' viszony, mely erkölcsi és szorgalmára olly jótékonyan hatott, valaha megváltoznék, midőn Manhard B. - ben a' porkolábi hivatalt, mit mint fél rokkant ohajtott, rögtön elnyeré. Ah csak ekkor érezé a' szegény Fridrik, mi nagy, mi óriási nagy vonzalma Katinka iránt, 's mi nehéz leendne neki nélküle az élet.

‘S midőn az atya és leány elhagyák a’ várost, ez neki sivataggá vált, ‘s különben vidor kedve eltávozott a’ kettővel.

(Folytatása következik.)

Súlyok Matyi.

(Vége.)

Andor beléptével az egész ház más alakot vesz magára, ‘s valahol rokka van, egy pillanat alatt vagy zugolyba vagy ágy alá dugatik, ‘s kiki tánczosnét szemel magának. Matyi is ezt teszi, ‘s a’ nagy gőz miatt csak nyavalgó mécs gyenge világánál megpillantva egy szegletben mind eddig némán búsongó szüzet, hatalmas karral tánczra rántja a’ kevésse vonakodót, ‘s harsány kéz, saruszár-csatogatás közt kiabálva szokott tánczi jelszavait, irgalmatlan patkójú saruival olyakat dobant a’ neki nem vetett nyavalás házföldén, hogy reng bele az egész erősség, ‘s nagy darabokban szakadoz-le faláról az ujdun új sárzás. — „Három a’ táncz“ — dörgi a’ fáradó dudásnak, mire ismét bajnokiasb tüzzel hányja veti ügyetlen lábait, és széles tenyerével pörgeti fürge tánczosnáját. De jaj o bal eset! széles kedvében körén tul rugdalva tarajos sarkantyújával, az ártatlan dudát halálra ökleli, ‘s az minden kegyes szívnek méltó bújára kinos hörgések közt adja-ki lelkét. — Itt kaczagtak, amott pajkos gunynyal szaladtak edényért, melybe a’ megöletett állat vérért valóának veendő.

Matyi a’ módos perdüléseért megkedvelt tánczosné szemébe akarván tekinteni, őt, az egész erejével vonakodót, a’ lefordított bögre csucsán pislákoló mécshez viszi, ‘s ime — ki hinné? — Zsuzsiját, a’ szemérmesen pirulót, találja - fel benne.

Szégyen, harag, öröm, szerelem, édes elfogadás küzdének egymással Matyi szívében, ‘s az utósótól, mint leghatalmasabbtól, elkapatva karolja - át a’ távozó leányt. „Szent a’ béke!“ — kiáltának többen.

Halljátok-meg a’ történetet Karpatok, Tátrák, Fátrák fejedelmi bércei, ‘s öblös barlangitok torkain kiáltozzátok az esetet olly hangon, melly szirtes vállaitokba ütközve tizszeresen harsogja-be a’ két magyar hazát! Matyi megbékélt, ‘s tán tatár rabságot is kész volna Zsuzsijáért kiállani.

Csendes volt az éj, ‘s a’ kis laknak nem mesterkéz építte-órája, a’ kendermagos vén kakas, hangosan kurjantá-le ülőjéről az éjfél, jelét a’ már bevégezendő mulatságnak; ‘s miután a’ madaras tában gőzölgő cserhajú burgonyából ‘s a’ halom pogácsából részt vevének, teljes megelégedéssel hagyák-el a’ téjjel mézzel folyó kanahánt.

Bizonytalan remény, sorsáni aggódás üzek egymást Matyi agyában, 's merész feltételeket koholva tubája karvalyja ellen, még egy lelkes fohászkodás után — melyre a' hosszú fogason függő tarka korszók szinte összeverődtek — elszenderült.

Harmadnap a' végtettek nagy napja virradt, — Matyi ki vala játszva; mert egy hosszú nász-csapat indult-ki reménye szerinti kedvese házából. Elöl bokkrétás vőfélekből hujjongatásokkal emeltetvén Matyi dühe legfőbb fokára, szálfat ragad czingyűrűvel terheltt ujjai tetemes markába, 's mint medréből kirentott, fél világot elborítás-sal fenyegető, ár rohan a' lakomás népre; mire ez, mint farkas-támadta juhnyáj, szétriad; Misát tagropogásig karjai közé zárva az éppen kiolvadt falu tengerébe, egy terjedelmes pocsolába, sujtja a' rémültt ludserég közé, 's diadalis tette után világi bajainak legbiztosabb gyógyszer-tárába, a' csapszékbe, tér. Ide jelenleg ne köves-sük; menjünk inkább a' szegény füröszöttt vőlegény szemléjére, kit Matyinak minden idegéből előidézett ereje elannyira sárba kevert hogy még tulajdon menyasszonya sem ismerhetett rá. A' falu érde-mes birájának negéde egyetlen egy sallang himzetű bundás fijában végetlenül sértve volt; miből ha Matyi veszélyét jósoljuk, éppen nem hi-bázunk; mert ime már szinte vad lángtában lobogva vezérkedik egy támadó csoport előtt, 's majd szokott hatalmi nagysággal lép lege-lől be a' csapszékbe. — De mennyire megütközött, midőn itt fé-nyes dolmányú huszárokra bukkanik, mutatja fejről alattomban há-tára ereszkedett kalapja, 's a' szokáson tul szelidültt hang, mellyen egy mostanában ide tért rosz ficzkóról tudakozódik.

„Tegye kend fel bíró gazda! ne süvegeljen! — szóllal egy elébe lépő athlétaí termetű fényes vitéz — itt nincs rosz ficzko; mindnyájan becsületes magyar huszárok vagyunk. Rajta bíró gazda! igyék egyet Sulyok Matyi egésségeért.“ A' kis bíró kezéből e' szó-nal egyszerre kiesett a' kötél, melylyel Matyit valának megkötö-zendők; a' bíró gazda szája, mint ha sültt galambra várakoznék, tátva maradt; a' kíséret szemre főre bámult; mert az athlétaí ter-met, a' fényes vitéz, nem más, mint Sulyok Matyi vala, ki az erőszakot be nem várva, az éppen általmenésben megállapodott to-borzók közé csapott-fel. Azt mondanom sem kell, hogy a' hirre kevés percz mulva Matyit bámulta a' falu örege, apraja; kiktől nem épp' könnyűtlen bucsúvét 's a' bíróvali kibékülés után távozott, ezt hangozva toborzó társaival:

Isten hozzád anyám, pajtások,
Sári, Zsuzsi, Erzsi, szép lányok!

Visszatérek én még valaha,

Isterázsa-mester koromba'!

Gerenday.

PESTI VIZSGALÓ.

Időjárat. Az october elejétől folyvást uralkodott hideg szeles és esős idők e' hónapot 's jelesen a' szüretet elég kellemetlenné tették. Némelyek az érzékeny hideg következtében már 11-től kezdve fűteni kezdettek. 13-kán délutáni 1—2 óra közt esővel vegyes sűrű, kisborsó nagyságú, jégdara hullott, és pedig jó sokáig. Az idő többnyire borús, nedves hideg, szeles. Másnap reggel nagy dér vala, 's a' szabadon volt vizeket jéghártya voná-be. Reá szép idő következék. — 14-dikén éjjel 9—10 óra közt Budán az irgalmas szerzet kolostora és császárfürdő közötti térvonalon levő „fekete kapu — és fehér ló“ czimű fogadók leégtek.

KÜLÖNFÉLE.

Egy lángész végperezel*)

Egy estve, midőn a' „Santa Cruz“ kórháznak — melynek lelkésze vagyok — termeit bejárnám, a' szegények közt, kikkel az ágyak telvék, egy holt tetem közelében, melly kevésel előbb adá-ki lelkét, szemeim egy nemes termetű, 's vonzó ábrájú férfin akadtak-meg. Hozzá menék, 's feszületemet elébe tartva mondám: „Fiam! nézd őt, ki érettünk a' kereszt oltárán meghalt, 's a' keserű kelyhet kiüríté.“

Erre a' beteg fölemelkedett, a' feszületet halvány ajkaihoz nyomta, és rebegé: „pes mea in Domino!“ — majd, rövid szünet után hozzá tevő: „atyám! akarja-e ön egy haldoklónak vég-kívánatát teljesíteni?“

„Igen, fiam! mintha testvérem volnál.“

„Ugy tehát hallgasson-ki engem. Itt papirok vannak. — E' papirokat megmentendő kiugrottam a' sajkából, melybe egy hajótörés alkalmával menekültem; ezeket megmentendő két napig küzdék egy arbocz töredékei fölött tenger hullámain a' halállal; e' lapoknak írásáért lemondék a' szerencséről, ifjúságom örömeiről, és mindenről. Esküdjék ön e' feszületre, 's tulajdon lelke üdvösségére, hogy minden felőlemi tudakolás nélkül e' lapocskákat tűzbe vetendi. Esküdjé ön ezt nekem!“

Én vonakodtam. Határozatlanságomat arczomon olvasá. — „Tüzes serpenyőt! — kiáltá ő — tüzes serpenyőt ide, — vagy önt megátkozva adom-ki lelkemet. Ön elvesziti lelkemet, 's én ezért önt Isten előtt felelőssé teszem!“

Megindulása olly heves lön, hogy kívánatának engedni kellett; tüzes serpenyőt hozattam; ő papirjait üszkök közé veté, 's fájdalmas mosolylyal nézte a' lángokat; 's midőn csak a' hamu vala látható, így szólla hozzám: „atyám! már most adja reám áldását, 's bocsássa-meg az ur nevében bűneimet. Ön teheti ezt, mert én sokat szenvedtem, 's azokért eleget tévék. Nehéz koronát tön Isten fejemre; koronát, melly égetett és sebesített, — koronát, melyet gyakran megátkoztam, 's gyakran el akartam dobni magamtól. — O! miket nem szenvedék, Istenem! — Lángész! — O, ön nem tudja, milly átok van kötve e' szomorú ajándékhoz. Boldog az, ki homályban születvén, ismeretlenül él, és ismeretlenül hal-el. Boldog, százszor boldog!“

Nevét kértem. Ő keserűen mosolygott; szemeit egékhez emelő: szólni akart, de többé nem szólhatott, és kiadá lelkét. Különös érzelemmel távozám ágyától, kérdvén magamtól, ki lehetett e' férfi? Másnap reggel, midőn por-

*) Töredék Castellinek „két töviskorona“ czimű történeti novellájából.

hüvelyét még egyszer látni akarám, azt már más tetemekkel egy közönséges sirba vetették. Még néhány papir-darabkát mutattak, melyek fekhelyén maradtak; ezek között én egy olasz sonettet leltem, aláírva: Torquato Tasso-tól, 's ezimezve: Camoens Alajoshoz.

V-i Barna.

Munkakerülő. A' fenyítő rendőrség elnökének Patelou-hoz intézett abbéli kérdésre: honnan van, hogy szállása nincs? ez következőleg felelt: „Biztossá tehetem önt, elnök ur, hogy nem enhibából történik. Parisban nincs házbérlő, kinél már nem voltam volna, de első éj után mindannyian megkértek, hogy többé ne jöjjenek. Azért ezen embereket kellende törvény elébe idézni, nem engem. — Elnök. De hát miért utasíták-el önt? — Patelou. Hisz éppen ez a' bökkenő. Ők még eddig nem adták okát, 's én sokkal büszkébb vagyok, mint utána tudakozódjam. Azonban gyanitom, hogy csupán azért történt, mivel nem fizettem nekik. — Elnök. Önnek tehát semmi segédforrása nincs? — Patelou. Mathematicai 's arithmeticaillag találva van. — Elnök. De hát mért nem dolgozik? — Patelou. Dolgozni? én, és dolgozni! na, még csak e' hijával voltam! Nem, uram, a' munka esküdt el-lenem, 's jellememmel teljességgel össze nem férő. Ön annyi aranyat 's ezüstöt ígérhet nekem, minő nehéz magam vagyok, 's ha azt kívánná, hogy ezért csak egy teknő gypszet mozdítsak tovább, azt felelném: köszönöm, de nem íszom; inkább semmi, mint ennyi fáradsággal megérdemelni. — Elnök. 'S miből él ön? — Patelou. O, annál legkisebb gondom is nagyobb. Minden reggel beszóllok a' boulevardi vendéglőkhez; ezek már ismernek, mint valamely kóborló ebet, 's a' más napról fennmaradt száraz kenyérhéjját mind nekem adják. Ezeket, ha szép idő van, sétálva emésztsem-fel, ha pedig esőzik, valamely eresz alatt. Így élek vígan, 's gond nélkül független maradok, és jó kedvű vagyok. — Elnök. Önnek tehát, miképp' maga is megvallja, nincs miből élni? — Patelou. Nincs, de volt, még pedig bőséggben. — Elnök. 'S hova lett? — Patelou. Hova lett? különös kérdés. Hát éltem belőle. — Elnök. Az az, mindennek torkára hágtott ön. — Patelou. Ugy van, mindennek, 's a' mellett még nagyon megerőtetnem sem kelle magamat. Boldogult atyám után (Isten adjon neki örök nyugalmat) 4.000 frankot örököltöm. Mihez kezdjek e' csekélyiséggel? Következőleg számítottam: ha pénzemet kamatra adom, 5 procentjével évenként 200 frankot hoz. De ugyan kérem önt az egekre! hogyan éljen-meg az ember 200 frankból Parisban? Tehát így okoskodtam: ha a' 4.000 frankot tíz hónapra felosztom, egy hónapra esik 400 frank; ebből már aztán csak meglehet élni a' nélkül, hogy sokat kelljen nélkülözni. A' gondolat tettet szült. Tíz hónapig igazi pénzváltóilag éltem; egyik ünnep másikat, egyik bál másik táncvizigalmat érte. Nagy nehezen eltartott pénzem; néhány forinttal adós is maradtam, melyeket, ha ismét örökséghez jutok, lefizetendek. Azonban korán sem bánom tetteimet, 's ha valaki találkoznék, ki éji szállást adna, legboldogabb ember lennék a' földön. — E' naplopó kívánata egy időre teljesült, mert a' törvényszék fél évi fogására, 's ezután egy Paristól távol fekvő megyében 5 évig rendőri felvigyázat alá ítélte.

Iső Jakab 's a' londoni polgárok. Egy nem rég megjelent munkában alább következő anekdota beszélgetik-el. — Iső Jakabnak pénzre volt szüksége, még pedig 20.000 font sterlingre, 's ez összeget a' londoni polgároktól akará kölcsönözni. A' polgárság megtagadta kívánatát, mely feletti bosszúja.

ban Jakab király magához hivatá a' lord mayort 's néhány alderment, kiket keményen leszidván, megparancsolá nekik az összeg előteremtését. — „Engedjen-meg fölséged — mondá a' lord mayor — mi nem kölcsönözhetjük, mivel azzal nem bírunk.“ — „De birnotok kell“ — harsogá a' király. — „Nem teremthetjük elő — állítá a' lord mayor.“ — „Kényszeríteni foglak benneteket“ — fenyegetődzék Jakab. — „Azt nem teheti fölséged“ — válaszolt bátran a' lord mayor. — Nem? Ugy várostokat örökre megrontom. Westminster bagolylakta — pusztasággá fog válni. A' törvényszékeket, parlamentet 's udvaromat átviszem York vagy Oxfordba, 's mi lesz akkor belőletek? — Engedjen-meg fölséged — válaszolt a' lord mayor — fölséged elvonhatja tőlünk személyét, törvényszékeit odaviheti, hova tetszik; egy vigasztalása még is marad a' szegény londoniaknak; a' Themset nem viheti magával fölséged.“

Tíz nő. Egy francia orvos bizonyos francia házasságáróli értekezésében említi: miképp' az 99-ik évében a' 10-ik nővel kelt össze, és 102 gyermeknek apja volt. — Egy másik, Paar nevezetű, 102 éves korában nősült, és 25 évvel később, új szerelmeskedés miatt, még a' hatóság elébe idéztetett. E' nevezetes férjfnű 9 angol királyt élt tul.

Hány ember élhet — el a' földön? A' „Modezeitung“ szerint felszámított, hogy a' föld még 18-or annyi embert táplálhat-el, mennyi jelenleg él, ha semmivel sem miveltenék is jobban, mint most. A' „Modezeitung“ —nak igaza van. De Amerika maga könnyen eltáplálhat 500 milliót, egész föld terén pedig csak 1000 millio ember él.

Mehemed Ali. Bizonyos francia utazó következőleg rajzolja-le az egyiptusi pasát: egy a' tengerre néző nagy teremben fogadott-el; a' fal körül vörös selyemmel bevont divan fut, 's egyetlen éke egész teremnek; a' falakon két tengeri tájfestmény függ. Ott létem alatt 's legnagyobb bámulásomra apró madarkák repültek-be a' nyitott ablakokon, és beszédünket nem éppen melodiai csevegésökkel kísérték. Mehemed Ali, mellig érő fehér szakála daczára is, még fiatal erővel látszik birni. Kisded, öreg ember; csalfa éleslátású szemek, szabályos arcz-éllal 's fehér fogakkal bíró. Vállai kissé kiállók, de azért járása még is sebes, 's e' mellett bizonyos napoleoni sajátosságos állást tart, t. i. kardját derekán keresztül vizirányosan szokta tartani; számára éjjel nappal egy nyergeltt paripa áll készen a' palota kapujában. Öltözete, midőn nála valék, egyszerű volt, még csak a' hercegeket jegyző diszjelet sem hordá melljén. Sebesen és jól beszél, 's a' kérdésekre bámulást gerjesztő határozottsággal felel. Mehemed Ali, mint tudva van, legnagyobb kereskedő a' világon, 's így udvarnokai is főleg az által tűnek-ki, hogy éppen olly hévvel bajlódnak a' kereskedelessel, mint a' politicával. A' pasa életmódja igen egyszerű; a' nappal kel, 's 11 óráig audienciákat ad. Ezután eszik, kis ideig pihen, 's később a' városon kívül fekvő kertjeinek valamelyikébe megy. Kisérete éppen nem pompás; sem lófark, sem félhold nem vitetik előtte; kertjeibe egy nem éppen legjobb négylovas kocsiban jár.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajton
uri utsza 453.